

Славейкова награда 2021

Жури:

Проф. дн Николай Димитров – председател

Проф. д-р Страшимир Цанов

Д-р Венелин Бараков

Марина Гашпарова

Веселин Зидаров

НАГРАДЕНИ ТВОРБИ

СЛАВЕЙКОВА НАГРАДА

ПЕТЯ ЦОНЕВА

ТИШИНА

Отиват си хората. Кой – с крила, кой – пълзешком.
А небето расте все по-празно и все по-широко.
Боже, там ли си? - Тишина. Милиарди звезди
в торсионния мрак не успяват да свържат посоките...

И земята ми става все по-непозната на цвят –
шепа пръснати къщи, кози като гугли на млечници,
сухи извори с тапи от леденожълт листопад.
Във кварталната кръчма мирише на вечно завръщане.

На Архангеловден орделите верни жени
стъкват житни подавки със цвят на ръждиви семафори.
А ноември раздава прочутите свои слани
в необятния гробищен двор като ангелски нафори.

Боже Господи, колко умееш добре да мълчиш!
Все по-трудно познавам ръждивия знак на оградите...
И адресът ми все се измества по хребета риж
по-нагоре към зрялото слънце, по-близо до дядо ми,

по-дълбоко до баба, по-скоро до Млечния път,
откъдето ще дойдат, един ден ще дойдат децата ми...
А звездите над мен милиарди посоки ловят,
без да могат да хванат една милиардна от цялата

тишина.

ВТОРА НАГРАДА

АСАН ХАДЖИПЕХЛИВАНОВ

МАМА КОПАЕ ЗАЛЕЗА

Мама копае залеза,
а по тънките ѝ рамена
е полепнала басмяната ѝ антерия
в смолистите ѝ плитки
къкри пъдпъдъчено пладне,
тютюневото лято с тънки пръсти
рисува по лицето ѝ нега,
във скута ѝ оманова тишина.

Мама копае залеза,
а по чуки еркичите люлеят
ясен звън от хлопки,
смугла циганка с божур в косите
бие среднощното дайре,
художникът багри
със въглен вечерта,
а мама кърти
от мотиката пръстта,
както се кърти тръпчивия спомен,
мама копае залеза
във шепите ѝ дъх от лято
от бели маргарити и земя,
мама копае уморена
а в басмяната ѝ антерия

капят капки мараня
от срязаната връв на залеза,
и аз боровинково димя.

ТРЕТА НАГРАДА

НЕЛИ ДОБРИНОВА

ПИСАРЯТ НА ДУШАТА

баба беше охлювът в къщата
дядо - махалото на стенния часовник
мама беше прозорецът който не се затваряше докрай
татко - испанският стил на китарата
аз бях в тази къща
с господар котарак и безбройни васали на двора
и не бях
щом се вкопчвах в него и тайно се измъквахме през прозореца-майка
скитахме по дългите мигли на порасналите за нощта улици
без помен от дневните детски приключения
дълго бях и не бях в тази къща
докато някой залости прозореца
между мен и котака
а аз не успях разбия стената
аз съм охлювът в къщата...

ТРЕТА НАГРАДА

АНА ЦАНКОВА

„Блажени са сърцата, които могат да се огъват, те никога не могат да бъдат разбити.“
Камю

*

разрязвам денонощието
на лесно преглъщащи се хапки

подчинявам тялото
обличам го в подходящи дрехи
целувам кучето по носа
слушам енергична музика
дишам

дишам

дълбокото дишане успокоява пулса
сърцето ми иска да си тръгне
набутвам го обратно в тялото
обличам го в подходящи мисли
целувам болката по носа
слушам пулсирането на кръвта
дишам

дишам

дълбокото дишане приспива нервите
завива ги с меко синьо одеяло
спира музиката на спомените

и огъва сърцето
в подходяща
лесно смилаема форма
за умиране

НАГРАДА НА ПУБЛИКАТА

НИКОЛИНКА ЧОБАНОВА

ДУМИТЕ

Вървя любопитна по неведоми друми,
ту плаха, ту смела, ту с ум, неразумна,
на рамо понесла стотици, хиляди думи –
дом и светилник в нощта ми безлунна.

Те на мека постеля присядат до мене,
те на твърдия одър са завивка от пух,
те будуват, когато снагата ми дреме
и пробуждат с любов уморения дух.

Те са топла напитка в зимното утро,
нежната ласка на ръка милосърдна,
акт на надежда във времето смутно,
хлябът насъщен на трапеза оскъдна.

Те притихват смутени след всяка обида,
а се леят свободно върху лист от хартия,
на ята танцуват и пеят, летят до насита
и завихрят ме в своята вълшебна магия.

Те напират след вълнуващо чувство
и роят се, роят се, жужат в тишината,
покорени редят се в строфи изкусно.
Те са ми звезден прашец в тъмнината.

ХАРИ СПАСОВ

ПОЕТИЧНА НОЩ

Звездолико небето мълчи,
тази нощ е хамак за поети
и люлее безкраят души
и се сипят вълшебни куплети.

А луната - златисто дайре,
разлюляно от приказна фея
се оглежда в сънно море,
закопняла безпаметно кея.

Тишината, любима сестрица,
ме прегръща склонила глава,
а нощта, тази стихнала птица
ми диктува насън песента.

АНА-МАРИЯ ДИМИТРОВА

ДВЕ БЕЛИ РИЗИ

*„Само знаем и можеме,и щеме,
един други злобно да се ядеме...
помежду си лихи,буйни,топорни,*

пред други сме тихи,мирни,покорни...''

Петко Рачов Славейков

Две бели ризи има зад завоя,
обгърнати са целите от прах,
прилежно сгънати до ъгъла – в покоя,
на просяка,
единствен от човеците-без грях.

Едничък там бездомният събира,
парченца от нечести добрини,
най-чистите и истински обира,
уви,
продава ги за никакви пари.

А хората едни такива..
Те гледат просяка със срам,
с насмешка,
ала всъщност завистлива,
че няма дом,а е щастлив и там..

Две бели ризи чакат зад завоя,
да бъдат носени поне за ден,
две бели ризи,
а едната моя,
мечтаят повод най-обикновен....

АНИ ГЕОРГИЕВА

ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ

Мила България, красива за мен!
Тук съм израснала, тук съм родена!
Живея свободна под синьо небе.
Чувствам се истински щастливо дете!

В училище родно с приятели уча.
За мен е важна всяка наука!
Всеки ден откривам нови неща
за моята малка, но прекрасна страна!

История силна, велика, тук властва,
народът ни горд преживял е опасни
войни и сражения с пълководци големи.
Геройски въстания и битки победни.

Славянските букви от нас произлезли,
царе управлявали са много известни.
Била е България голяма държава,
ръководена била със силна ръка.

Въстания много, герои безчет.
Познава Балканът и пукот, и рев.
Опълченците смели на Шипка се били,
Родината мила защитили със сили.

Гордее се България със своите чеда.
Тя пълна е с много красиви места!
Морето е бурно, а вълните- пенливи,
даряват ни с много здраве и сили!

ПЕПА ЯКИМОВА

ИЗВЪНЗЕМНА ДОБРОТА

По-кристален от звук,

по-изваян от бук,
дойде ли вече до тук...
Чувам ясно крещящия глас,
близо си вече
малко извънземно човече.
Усеща се в тишината – докосва ни светлината.
И е вярно –
не си от реалния свят,
не се среща тук аура в същия цвят.
Бъди онази мъничка добрина,
без да търсиш земна цена.
Дошъл с мисия на тази планета,
изпратен от далечна комета,
не спирай да бъдеш звезда,
изпълваща пространството с доброта.
От кога България чака тази малка звезда?!
Позна ли я?
Ето я – добротата,
тя е месията за душата.
Не спирай в мъглявината да бъдеш виделината,
дошла от долината на Божия храм.
Посявай добро, не тачи ничие зло!
Този малък атом на тишината,
позна ли в него спасителят на душата?
Без думи, без глас – дойде в точния час.
Влез в тази обител и дай ни порция вяра,
Триада от чувства в кошмара бъди!

Вяра, надежда, любов възроди в нашите неверни души,
за да пребъде и Божият смисъл в Славейкови дни!
Мир и покой ни вдъхни и животът ще продължи.
Нека ехото да звънти и остави следи в чистите човешки души!
Дерзай към най-великите висоти,
бъди силата и прости!

ИВЕТА ПОПОВА

САМИ НА КОЛЕДА

Във тази коледна нощ
много хора ще бъдат сами,
не защото животът е лош
или лоши те са били.

Провидението е решило така,
това е само за тяхно добро,
за да останат те на крака,
да преборят що е било.

Камината ще свети сама,
ще чака неотворен подарък,

а във тихата нощна тъма

ще изплува образът ярък.

На човека любим недошъл,

изпълващ отново сърцето,

добре, щом така е решил,

ще се отрони сълза по лицето.

Но ще си остане вяра една,

че доброто пак ще се върне,

че ще събори всяка стена

и на копнежът наш ще отвърне.

МАРИЯ СЛАВОВА

НЕУЗРЯЛ ПЛОД

Зрак, здрач, несдържан непонятен вихър,

космогония, танц от светещи фотони,

привличащи се планети, малки неутрони,

петостихийно шествие в небесния ефир

и ти като неузрял плод, като злак

растеш по твоята пътека свята, светилище,

минаваш през обиталище и поселище
на бързоногите ангелски твари.

Придобиваш ново качество и ново свойство.
Подкрепян от божествени трели, с леко сърце
се нареждаш до славните в най-високото небе.
Тръбиш и зрееш като стар свитък с тях наедно.

Докрай готов си за любов и за живот,
Защото ти си щастието и плодният кълн,
незаченат в напоените едемови поля,
но вечно търсец знаците на своята съдба.

И те посрещат вятърът и емпирея огнен,
в неспир неспокоен дух на ангелски криле,
за да приемеш присърце, далновиден,
градящото в роя ангелски небе.

ЛЮБОМИРА ВИДЕВА

ЕМБРИОН НА ТЪГАТА

Расла съм до отчаяното
сърце на майка ми.
До днес чувам как се разбива,
как се страхува,
до счупените ключици,
до синините,
може би затова са сини очите ми.

И аз ритам безпомощно,
за да я спася от баща ми,
а тя си мисли, че се радвам
и ме гали с ръката, на която блести
златната халка на една тъжна робиня.

И аз бързах, мамо, да изляза,
да те спася,
девет месеца ми трябваша,
а после мълчах цяла година.

Трябваше да се науча да тичам, мамо,
за да те спасявам,
после събирах сили, за да те защитя
и те спасих, затова дойдох,
въпреки, че не трябваше.

Аз съм тъжен ембрион на тъгата, мамо.

НИКОЛАЙ ДРАГИЕВ

*

Ако всички площади откажат,
да бъдат байпасни арени,
къде ще строим гилотините,
когато желаем промени?

Ако всички площади си тръгнат,

нарамили жълти павеа,
къде ще скандираме „Искаме”,
когато мечтите ни кретат?

Ако всички площади ги няма,
няма стъгди, агори, мегдани,
къде ще се крием зад маските,
когато се давим в закани?

Мисля, че трябва по къщите,
пандемично самотни, уплашени,
да се преоткрием и станем добри...
Безплощадни... За ново зачатие!

МИХАИЛ ГУНЧЕВ

*В ТИХИТЕ ТАЛАЗИ
НА НОЩТА...*

*„Плакала е горчиво нощта...”, Из „Сън за щастие”
Пенчо Славейков*

Сякаш отново сме в полето,
дето тихите талази на ръжта
крехката ни нежност пазят.
И в зазрялата омая на Нощта
погледът ти свети пак невинен
с трепета на младо, ненапито вино...
И в гърдите ми, като тогава,
лудва мъжката ми слава,
чучулига подранила се надига –
буди окъснелия ми сън,
младата ми сила пак, и пак, и пак...

... Но е мрак, мрак навън.
сега. И тъга, подобно креп
се стеле,
и дочувам теб

как молиш, стенеш, стенеш...
сам сама в она ден, неизбежен и дълбок:
„Въздух... Въздух... Въздух...”
Де сте, де бе всемогъщата ви сила,
Бог Отец, Бог Син, Бог Дух!?

Аз, Аз бях, мила,
младият ти клетвен Бог!
Но... те не опазих!

В тихите талази
на Нощта
рони се неведома ръжта...

В бездиханни сълзи гаснат
Семена, Времена и Страсти...

МАРИЯ ИЛИЕВА

ВЪРБАТА КРАЙ ПОТОКА

*„Дълго аз стоях и слушах, там под сянката унесен,
и това що чух, изнях го в тази моя тъжна песен.“*

„Неразделни“, Пенчо Славейков

Уханна утрин. Младата върба зелени клонки трепетно протяга,
за да достигне бистрия поток. В нестихващ ритъм той не спира, бяга;
преследва своя някаква си цел и неуморно със тревите спори
къде брегът е стръмен и защо скалата с никого не си говори.
Разправя се една легенда стара: сгодена без любов една мома,
решила да се хвърли във потока, но мигом се превърнала в скала.
Тревожно с клони трепкала върбата, че истината не било това.
А своята тайна криела от всички, че тя била несретната мома.
Че влюбила се в друг, не в този, който отредили ѝ за нея.
Макар че годеникът я обичал от все сърце и тайно я копнеел.
Как волята родителска да скърши, в постеля чужда без любов да легне?!
„Тогав по-добре да не живея! Макар че двоен грях над мен ще тегне.“
И хукнала момата към потока, за да удави своята тъга.

Но седнала, заплакала горчиво..., възпряна от невидима ръка.
А годеникът, сякаш предусетил опасност, участ най-зловеща,
последвал я по пътя към потока, но закъснял за сетната им среща.
Косите на момата той съгледал, приведена от болка над водата.
Понечил да я викне, да я стигне, наместо нея се изправила върбата.
„Как да живея, обич, аз без тебе и да приема тази участ зла?
Нека съм вечно твоята опора!“, изрекъл клетва и превърнал се в скала.
От този ден са двама неразделни, той предан като страж и мълчалив.
А тя скърбяща в тяхната неволя, но влюбена в бърбовеца пенлив,
що ден и нощ не спира, все препуска, на ветровете най-добър другар
и с клони се опитва да помилва водите му като най-ценен дар...
Оттогава годеницата оплаква своята горестна съдба,
затова и я наричат просто „плачеща“ върба.

АНГЕЛИНА БОРИСОВА

КРАДЕЦ

В тъмна нощ,
в късна доба
крадец с нож
прекрачи двора.
Разбойник в черно
душа сиротна
на никому верен
като птица самотна.
В битка се спуснах
лице в лице.
Той ножа изпусна

с треперещи ръце.
Утро настъпи,
слънце изгря
крадеца пристъпи
в затвора... Съдба.

НЕВЕНА БОРИСОВА

ЧИНАРЪТ

Една вечер,
струваше ми се поредната, от безбройна редица,
прочетох за чинар на възраст над шест столетия.
Растял в едно село,
в което като че ли нищо не се е случвало
(това, разбира се, може да го каже
единствено външен човек),
освен чинарът, който пускал корени.
Зачудих се - дали е изморен?
Дали си спомня
своите преображения, както и -
с какво ли е заслужил своите години?
Разказват за отчупен преди време клон,
паднал бил по време на буря и бил
дарен – да стопли местната църква.
Дори това е достатъчно, но има
и още. Когато мъжете почнали
да цепят клона, разказват,
в сърцевината му се явили няколко букви.

Дали буквите са писани преди век,
от човек, или било естествено явление - тук
няма ясен отговор.

Друг разказва за следното -
било горещо и сушаво, когато от чинара потекла вода.
Под дървото е бликнал извор и водата се изкачила нагоре,
предположил някой.
Както става с душите, допълвам го мислено.

Представям си птиците, кацали по клоните,
дъжд от туптящи сърца -
множество от тях, всеки ден, години наред, векове.

И песните, извивали в усмивка
някое листо. Имало е толкова песни,
че вероятно
самото дърво вече е птица. Мислено
изтъквавам килим от кълбетата мъх,
обрасвал кората му през годините –
простира се надлъж и нашир, и може би
би стигнал за божествена наметка.

А всичкият сняг, покривал клоните?
Може ли с него да се измие цялата
земя, и калта на душните, хорски злини?

Разцепен от гръм,
или от пожар, според някои,
чинарът стои и

невидимо диша.

Птици го кацат и така го обичат,
че вероятно и той вече е
птица.

ХРИСТИНА ПИЛЕВА

*

Обичам да вали,
на земята локви
да се образуват,
капките да капят,
да се сливат
и слънцето
да преобразуват.
Обичам да вали
и да не си личи
дъжд ли пада на земята
или моите сълзи.

НАТАЛИЯ ПАРОВА

ГЛЪТКА ВЯРА И ЖИВОТ

Кога за последно беше щастлив,
а в очите ти сълзи от радост валяха?

Кога усети, че сърцето трепти
и усмихва се нежно душата?

Забрави, нали, какво е любов,
какво е пъстър и пълен с надежди живот.
Потъна във грижи, неволи, тъга,
захвърли своята най-свидна мечта!

Недей да тъжиш! Помълчи!
Но после събери си нов сноп слънчеви лъчи,
и като феникс от пепелта,
възроди се за нов живот, създай си радостта!

Намери дом във нейните очи,
изтрий тъгата, за да не горчи.
Налей си чаша вино и любов,
отпий две-три глътки вяра и живот!

СВЕТЛАНА АНГЕЛОВА

НЕБЕСНИЯТ БЛОГЪР

Небесният блогър се взираше в празния Днес.
Претърсваше утрото – нямаше нищо за четене,
само един неримуван тържествен адрес,
хвалещ слънцето за подранилото светене.

Зад слепия облак дебнеше пак херувимът -
снимаше тайно една прелъстена злина,
безсрамно открита наред човешката зима...
А блогърът търсеше човешка, добра новина.

Ала отдолу пристигаха само колети с вини,
явно белите гълъби бяха си взели почивка...
Небесният пишещ отвори архив „Новини“,

но се спря – там, отдолу, една парцаливка

беше гушнала малко дете със икона,
бледа, покаяна, с две уморени мечти,
блогърът се замисли дали да я кръсти Мадона.
И някак съвсем нетържествено взе да вали.

Бе прозаично да гледаш от небесните порти
как Танатос и Хадес си чакат нейния час –
на жената, която избяга от хиляди смърти
за да може да чисти с парцали хорския грях.

Мина време и Днес се търкулна в безкрая,
а в човешкото село невярващи дете и жена
прегръщаха щастие. И дори и не знаеха
че те са голямата, добра новина.

КАЛОЯН ИГНАТОВСКИ

СНЕГЪТ НА ТАЗИ СУТРИН

Глас в мрежата търси
кръвна плазма от преборил вируса,
за да се пробва спасяването на роднина.
Споделяш, друг споделя, отработено е –
чисто ехо.

Още неизехтяло,
и вече глътнато
в екранния поток.

А който няма профил,
също и близките му,
къде ще извика?

Където и да се намираш
спрямо мрежовия живот,
ножът е пробил

кокала.

Но какво значение има.

Ръжда разяжда

и ножа, и кокала.

Времето се е размърдало. Винаги

му е време.

Заваля сняг тази сутрин.

Сняг вали,

сняг на сляпо.

Блеснало

бяло късо

ехо.

ЖЕНИ ЩЕРЕВА

МОМИНИ СЪЛЗИ

Тя имаше в градинката си бели,
покрити с бисер, момини сълзи.
Навярно някой цели три недели
е плакал със седефени сълзи.

Усмихваха се малките камбанки,
потрепваха със първите лъчи.
Незнаейки, че дъждовете майски
са всъщност дъжд от влюбени очи.

Разлистваше се цялата градина
и пръскаше невинен аромат.
И слепият, дори, не я подмина,
прогледна там, сред тази благодат.

И струпваха се близки и случайни,
отскубваха красивите цветя.

Момичето въздишаше потайно
и тихичко проклинаше света.

Тя падаше и ставаше, горката
и с пълни шепи грабеше пръстта.
Понякога изтупваше полата
и коренче заравяше в калта.

Надничах аз през портите тревожно,
със изкривени от вина черти.
И мислех си: „Възможно ли е, Боже,
от толкоз болка цвят да разцъфти?“

ЛИЛИ КАЧОВА

*РАФТИНГ**

Възходи и провали, камъни в подмола...
Живеем турбулентно – плащаме с умора.
Задъхани меандри – рафтинг в бесен бързей –
трошим глави и нерви, а не сме безсмъртни.
... От първи ден до сетен сухите ни устни
прегльщат сол и пяна и утихва пулсът,
ала животът – жаден – бие със копита
и иска още, още... Въздухът не стига.

А нишката е тънка – нишката се къса.
О, как е леко! – казвам и полита Кръста,
изгрява сова в мрака, списъци премята,
ангелогласи викат: – Връщай се обратно!
... И аз се връщам.
– Дишай! – вдигам взор високо,
на слънчевия косъм ми виси животът,
със напращели бозки светлина го кърми,
а совата си взима думите навътре.
Монитори писукат, ангелът е в бяло...
И сянката провиждам.
Пак съм оцеляла.

О, вие водовърти, вие дни, поспрете!
Човекът е Сизиф, но малък и суетен –
надгробия си трупа с героична поза,
а обич му е нужна. Великанска доза!
Надмогване ли? Битки?
Лични Термопили?
Победите горчат, провалите са мними...

Ни връх ще вземем с нас, ни екот на фанфари –
защо са ни тогава тези надпревари?

*рафтинг – екстремен спорт, спускане с надуваеми лодки по буйни реки;

КРЪСТЬО РАЛЕНКОВ

ЖЕЛЕЗНИЯТ МЪЖ

Един ден отиде
да се предаде
в пункта за скрап.

Толкова и толкова
някогашни железни нерви,
толкова и толкова
ръждясала до неузнаваемост
желязна воля,
толкова и толкова демодиран
железен характер.

- Толкова и толкова стотинки -
рече му някак извинително
човекът зад кантара. И добави:
- Желязото днес струва евтино.

ИАНА ИВАНОВА

ДРЕВНАТА СЪДБА

Една душа в две бездни разделена –
две бездни със една душа...

Над бездната прелитат черни врани
и бели лястовици във съня.

Политам към голямата надежда...

Бездънието поглъща белите ята...

Безгрешна вяра в любовта ми
ме връща пак във пропастта.

И както винаги след хипнотичен унес,
на многото животи досега,
изпитах онзи древен ужас
от бездната със половин душа.

Във миг на дивно откровение
усетих твоята душа
и чудото, че те намерих
преди (!) екстаза на смъртта.

***

Сбъдна се предопределението
на древната съдба:
и в живота, и в нетлението
душата да е цяла и една.

***

А вярата не е била напразна,
след дългите ни мрак и тишина,
душата щом е благодарна
за бездната от светлина.

ИВАН ГЕОРГИЕВ

ЕМИГРАНТСКИ ТРИПТИХ

ГЕРМАНИЯ

И аз съм като теб, маслиново дърво –

не знам и аз защо съм тука,
но точно като твоята кора
с годините сърцето ми се пука.

НОСТАЛГИЯ

Не вярвам, че дотук опрях,
но кой с каквото е заквасен –
варя боза за малката ни дъщеря,
не в Тракия, а в Нидерзаксен.

ЗАВРЪЩАНЕ

Безсмъртни бабички на пейката пред блока;
на масата – ракия, чесън и сланина.
Иконата мълчи. И няма кой да те нахока.
Дори през маската мирише на родина.